

Aqil Əhmədov: "Döyüşdə bəxtim gətirmədi... ölmədim..."

"Onsuzda səhhətimdə ağırlaşmalar günü-gündən artır. Onurğa sütunumda, böyrəklərimdə, bağır-saq sistemimdə ciddi problemlər var. Müalicəm də alınır. Amma in-diyyədək jurnalistlər məndən nə qədər musahibə alıblarsa, hər zaman vurgulamışam ki, mən döyüş istəyirəm! Ali Baş Komandana da bu haqda muraciət etmişəm! Cəbhə bölgəsində hər hansı əməliyyat keçirilərsə, ilk olaraq məni ora göndərsinlər və silahdaşlarının sıralarına qoşulun! Əlim hələ də silah tutta bilir və gənclərə hərbi təcruvənlə yararlı olmaga son gunumə kimi hazırlam! Mən qardaşlarımın qısa-sın almadan ölmək istəmirəm!"

Bu dəfəki müsahibim I qrup Qarabağ əlili, keçmiş keşfiyyatçı Aqil Əhmədovdur. O, aradan 22 il ötməsinə baxmayaraq həyatını tamamilə dəyişən döyüş yolunu danışdıqca nə özü həyəcanını boğa bilir, nə də qarışında oturub onu dinləyənlər qəhərini gizlədə bilir.

Haşıyə: Çavuş Aqil Mürsəl oğlu Əhmədov 1976-ci il aprelin 23-də Zaqatala rayonunda anadan olub. Orta məktəbi bitirdikdən sonra Dağlıstanda imtahan verib Pedaqoji İnstituta qəbul olub. Cəmi yeddi ay oxuyub. Hərbi xidmətə çağırış barədə eve məlumat gələndə təhsilini yarımcıq qoyub, Azərbaycan Ordusunda xidmətə başlayıb. 1995-ci ilin iyun ayında Zaqatala Rayon Hərbi Komissarlığı tərəfindən hərbi xidmətə yollanıb. Xidmətdə xüsusi təyinatlı hərbi hissədə qulluq edib... İki il xidmət etdikdən sonra yüzlərlə hərbçi arasından seçilərək 1997-ci ilin aprel ayının 7-də Azərbaycan Müdafiə Nazirliyi, Kəşfiyyat idarəsinin əmri ilə səkkiz nəfərdən ibarət qrupla:- leytenant Elxan Ataxan oğlu Ağayev, leytenant Vüqar Rzaxan oğlu Yarəhmədov, çavuş Anar Üzeyir oğlu Rzayev, çavuş Dinar İbrahim oğlu Mustafayev, çavuş Aqşin Əli oğlu Həsənov, çavuş Nizami Səfi oğlu Ələkbərov və çavuş Fariz Şamil oğlu Cavadov- düşmənin arxasına keçib.

8 nəfər idilər: 8 qardas, 8 oğul, 8 keşfiyyatçı... Xususi tapşırığı yerinə

yetirmək üçün 8 nəfər olaraq yola çıxdılar. Aqil titrək səslə davam edir:

"Düşmenin əhatəsində üç gün qaldıq, tapşırıqları yerinə yetirib döner-kən, muhasirəyə duşduk və ağır döyuşlər basladı. Ermənistən Silahlı Qüvvələri böyük qüvvə ilə bizi mühasirəyə aldı. Silah-sursat bitənə qədər itki vermədən döyüşdük. Səkkizimizdə bu qeyri-bərabər döyüşde xeyli sayda düşməni məhv etdik. Amma anlayırdıq ki, artıq başqa çıxış yoluymox yoxdu. Əsas işimiz o oldu ki, elimizdə olan təyinat nöqtələrinini, radio əlaqə üçün istifadə olunan kitabçanı və tapşırıq üzrə qeydləri düşmən tərefin əline keçməsin deyə yeyək. Bunu bacardıq! Sonra isə döyüş-döyüşə ölməyə hazırlaşdırdıq. Hətta "kəlimeyişəhadət"imizi də söyləmişdik. Döyüş zamanı mənim bəxtim gətirmədi. Çok ağır vəziyyətdə yaralandım. Gullə girən yeri tam olaraq tapa bilmirdim ki, qanaxmanın qarşısını alıb. Ayaqlarım tamamən hissiyatını itirdi. Nəfəs almağım da cətinləşdi. (Sonradan aydın oldu ki, gülə mənim sağ böyrümədən girərək onurğa sütunumu sindirmiş və ürəyə yaxın yerdə qalıbmış). Vəziyyətim getdikcə ağırlaşırıldı. Ətrafımda olanları, demək olar ki, anlamırdım. Ele hesrətə ölümü gözləyirdim ki... Son dəfə "Allahu Əkbər" sözünü eşitdim və elə o anda da husumu itirdim".

Haşıyə: 7 keşfiyyatçının meyitləri yalnız 1997-ci ilin oktyabr ayında Beynəlxalq Qırmızı Xaç Cəmiyyəti

həyati basladı. Məhz onda bildim ki, keşfiyyatçı qardaşlarım düşmənin əlinə diri keçməmək, əsir düşməmək üçün qumbara ilə özlərini partladılar. Onların parçalanmış cəsədlərinin şəkillərini qarşıma qoyan erməni zabiti məndən müfəssəl məlumatları almaq istəyirdi. Yadımdadı, bir dəfə o, Vüqarın şəkilini göstərib dedi ki, qumbaranın "kaliso"su dışında qalmışdı. O fotolardan sonra özümün əsir düşdüyümü, erməni işgəncələrində olduğunu unutdum sanki... Susdum. Bədənimdə etmədikləri sınaq, vermədikləri işgənce qalmadı. Yaşlı bir komandir vardi. Mən susduqca, məlumat vermədikcə qəzəbindən məni parçala-maşa çalışırdı. Susmağım onu elə qəzəbləndirirdi ki, gözlərində nifrəti hansı sözə ifadə edim, bilmirəm. Qarnımdakı tikişlərin yeri hələ sağlamamış qarnının üstündə oturub tikişləri qələmle dərtirdi. Vurdugu zərbədən tikişlərin üçü açılmışdı. Siqareti yandırıb yaramın üzerinde söndürdü. Soruşdu ki, sizə orada necə təlim keçirdilər ki, belə cəsur olub, buraya qədər gəlib çıxmışdır. Dostların gözlerini qırpmadan özlərini partlada biliblər. O gedəndən sonra da, hər bir bəhanə ilə gəlib mənim qanı sızan yaralarımı yumruqla-təpiklə zərbələr endirirdilər. Saatlarla xlorlu otaqda ayaq üstündə saxlayırdılar, ciyərlərim yanındı. Bu azmiş kimi genç tibb bacılarına üstümdə iynə vurmağı öyrədirildilər. Elə olurdu ki, 7 dəfə eyni iynəni çıxarıb, yenidən vururdular. Yenə "Vətən sagolsun" deyib, düşmənə təslim olmadım, sərr vəmədim".

Haşıyə: Ermənistən məhkəməsi Aqil Əhmədova güllələnmə hökmü çıxarır. O dənəm prezent olan Heydər Əliyevin köməkliyi ilə uzun sürən danışqlardan sonra Aqili dəyişmək mümkün olur. Nəhayət, 1999-cu ilin mart ayının 10-u erməni əsgəri gəlib onu kameradan çıxarıvə "bəxtin gətirdi, gedirsən" deyir.

- Aqil, əsirlilikdən sonra niyə ailə qurmadın?

- Bilirsiniz, bizim dəstədə yeganə evli Vüqar Yarəhmədov idi. Onun da bir oğlu qalıb. Adı da Vüqardi. Hazırda hərbi xitmətdədir. Qalanları, içi mən qarşıq subay idik. Ailə qurmanın bir müsəlman üçün fərz olduğunu bildirdim.

Lakin həm səhhətimdəki ciddi problemlər, həm də, şəhid olan na-kam qardaşlarımın acı taleyi bu addımı atmağa mənə mane oldu. Doğma simaları bir an da gözlerimin karşısından çəkilmir... Heftədə bir dəfə mütəqə Bakıya səfər edirəm. Hər dəfə də, qardaşlarımın ziyarətində oluram. Onlarla olan xatirələrimi xatırlayıram, söhbətləşirəm, onlarsız keçən günlərimi bölüşürəm. Mənim əziz qardaslarım! (kövrəlir)

Haşıyə: Həmin vaxt aldığı güllə hələ də Aqilin bədənində- ürəyi ilə ciyərinin arasında qalmaqdadır. Di-gər güllə isə onurğaya dəydiyindən sümükləri parçalanıb. Bu zədənin nəticəsində zaman keçdikcə onur-ğə sümüyündə törəmələr əmələ gəlib. Ya üstüne yaş gəldikcə onu in-cidir, səhhətində sağalmaz təsirlər buraxır.

Qarın nahiyyəsindəki "şlanq"lardan biri hələ də qalır. Bağırsağı iş-ləmir. Aqilin müalicəsi yalnız xaricdə mümkündür. Nə hazırda kimsə Aqilin səhhəti ilə maraqlanır, nə də Aqil özü ilə əlaqədar təşkilatlara müraciət edir.

"Ürəyimlə ciyərimin arasındaki o güllə dərindən nəfəs alanda ciyərimə iynə kimi batır. Bax, o ağrıya, o sağlamayan yaralara öyrəşmişəm, barişmişam onlarla... Barışa bilmədiyim isə qardaşlarımın ala bilmədiyim qisasıdır!... Bir qazi kimi Ali Baş Komandan İlham Əliyevdən tek xahişim budur ki, cəbhə bölgəsində yenidən hər hansı əməliyyat keçirilərsə, ilk olaraq məni ora göndərsin! Məni də döyüscülerin sıralarına daxil etsin! İnanıram ki, o uşaqların qisasını almayıncə ölmə-rəm!"

Söhbətləşdi
Əntiqə Rəsəd